

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

1. Indledning

I forbindelse med reformen af plan- og naturbeskyttelseslovgivningen i 1992 blev Naturklagenævnet oprettet. Naturklagenævnet afløste det hidtidige Overfredningsnævn. Naturklagenævnet behandler klager efter naturbeskyttelsesloven over de kommunale myndigheders afgørelser og fredningsnævnets afgørelser om dispensation fra fredninger, samt klager over de kommunale myndigheders afgørelser efter planloven og råstofloven for så vidt angår forekomster på landjorden. Nævnet behandler dog kun klager, der rummer spørgsmål af meget væsentlig interesse i forhold til den regulering, som de nævnte love indeholder. Øvrige klager behandles og afgøres af Skov- og Naturstyrelsen efter bemyndigelse fra miljø- og energiministeren.

Efter nedlæggelsen af Planstyrelsen i 1993 ændres planloven, således at alle klager over kommunale afgørelser efter planloven nu behandles af Naturklagenævnet.

De fordele, som knytter sig til et klagesystem med et uafhængigt nævn med bred politisk sammensætning og to højesteretsdommere som endelig klageinstans, vejer meget tungt. Det er hensigten med dette lovforslag at gøre Naturklagenævnet til eneste klagemyndighed også inden for naturbeskyttelseslovens og råstoflovens områder for så vidt angår afgørelser truffet af de kommunale myndigheder eller fredningsnævne.

Forslaget tilgodeser ønsket om et klart, gennemskueligt og sammenhængende klagesystem, hvor der ikke kan opstå tvivl om de involverede myndigheders rolle i klagesagen. Ved forslaget undgår man den uklarhed, der kan opstå ved den delte klagemyndighed, hvor klager indgives til Naturklagenævnet, men hvor nævnet henviser langt de fleste klagesager til Skov- og Naturstyrelsens afgørelse.

Endvidere må ændringsforslaget forventes at betyde en hurtigere sagsbehandling af sager, der involverer en afgørelse efter såvel naturbeskyttelsesloven som planloven. Det nuværende klagesystem indebærer, at Naturklagenævnet i medfør af planloven og

Skov- og Naturstyrelsen i medfør af naturbeskyttelsesloven for en række sagers vedkommende sideløbende træffer afgørelse i samme sag, hvilket alt andet lige er en forsinkende faktor.

Med ændringen af skovloven i 1996 er Naturklagenævnet også blevet klagemyndighed for visse af Skov- og Naturstyrelsens og statskovdistrikternes afgørelser som 1. instans. Tidligere var henholdsvis miljø- og energiministeren og Skov- og Naturstyrelsen klagemyndighed. Tilsvarende erstatter Naturklagenævnet i forbindelse med en ændring af råstofloven ministeren som klagemyndighed, for så vidt angår Skov- og Naturstyrelsens afgørelser i medfør af råstofloven vedrørende råstofindvinding på havet.

På samme måde foreslås det nu på naturbeskyttelseslovens og råstoflovens områder, at Naturklagenævnet som udgangspunkt bliver klagemyndighed for Skov- og Naturstyrelsens og statskovdistrikternes afgørelser som 1. instans.

2. Lovforslagets hovedindhold

Forslaget tilsigter, at en lang række afgørelser, der i dag træffes af Skov- og Naturstyrelsen som klageinstans, fremover skal træffes af Naturklagenævnet. Der er eksempelvis tale om klager over amternes afgørelser efter naturbeskyttelseslovens § 3 om beskyttede naturtyper, klager over fredningsnævnenes afgørelser om dispensation fra fredninger og klager over amternes afgørelser efter råstofloven om råstofindvinding på landjorden. Endvidere vil Naturklagenævnet fremover som udgangspunkt erstatte miljø- og energiministeren som klagemyndighed for Skov- og Naturstyrelsens afgørelser som 1. instans på naturbeskyttelseslovens og råstoflovens områder, ligesom Naturklagenævnet træder i stedet for Skov- og Naturstyrelsen som klageinstans for statskovdistrikternes afgørelser efter naturbeskyttelsesloven.

Samtidig bemyndiges formanden for Naturklagenævnet til på nævnets vegne at træffe afgørelser i sager, der ikke skønnes at have meget væsentlig interesse i forhold til lovens formål. Selve Naturklagenævnet forventes således at blive forum for de principielle spørgsmål.